

SCHOMMEL

Robin heeft een paard. Mama heeft het gemaakt. Het hoofd van het paard is een grijze sok van papa. Mama heeft van alles in de sok gepropt. Het is een prachtig hoofd. Er zitten ogen op en ook een mond. Er komen touwen uit de mond. Die heten teugels en daar kun je mee sturen. Op het hoofd zit veel haar, zwart en dik. Je kunt het haar niet goed kammen. De rest van het paard is een stok.

Het paard ligt op de trap. Het rust uit. Het paard is moe. Ze hebben hard en lang gereden, Robin en zijn paard. Robin was een ridder en het paard was het paard van de ridder.

Knor zit bij het paard op de trap. Knor is het varken van Robin. Hij heeft kleine oogjes en zachte oren en een staartje dat echt krult. Hij is roze. Knor is Robins vriend en knuffel. Maar als Robin een ridder is, dan is Knor ook een ridder. Dan rijden ze samen op het paard.

Knor is moe, net als het paard, en Robin rust ook een beetje uit. Op de schommel. De schommel hangt naast de trap. In de gang. Robin zwaait heel rustig heen en weer. Zijn voeten kunnen bij de grond. Makkelijk zat. Maar nu laat hij ze bungelen. Heel rustig. Heen en weer.

De voordeur zwaait open. Papa komt binnen. Papa is nat. Zijn jas is nat. Zijn hoofd is nat. Zijn haar is nat. Alles is nat. Kleddernat.

‘Allemachtig!’ roept papa. ‘Het regent zure appelen. Het deed pijn aan m’n kop!’

‘Je mag niet kop zeggen,’ zegt Robin.

‘Van wie niet?’ vraagt papa.

‘Van juf Tineke,’ zegt Robin. ‘Je moet hoofd zeggen.’

‘Juf Tineke heeft gelijk,’ zegt papa.

‘Een paard heeft ook een hoofd,’ zegt Robin, ‘en je mag ook niet poepen zeggen.’

‘Ik ga mijn haar droogrossen,’ zegt papa.

Papa loopt de keuken in. Hij gaat zijn haar droogrossen.

‘Je moet drukken zeggen!’ roept Robin.

Hij zet zijn voeten op de grond. Hij begint te stappen. De schommel gaat heen en weer. Robin houdt de touwen stevig vast en zingt:

‘Validon en Bommerkruit, Validon en Bommerkruit, Validon en Bommerkruit, hun paard is moe.’

De schommel gaat steeds hoger. Papa steekt zijn hoofd uit de keuken. Hij roest een handdoek door zijn natte haar.

‘Wat is Validon en Bommerkruit?’ vraagt papa. ‘Ik ben Validon,’ roept Robin. ‘En Knor is Bommerkruit. Wij zijn twee ridders en wij durven veel.’

‘Mogen Validon en Bommerkruit ook niet poepen zeggen?’ vraagt papa.

‘Ridders durven dat wel,’ zegt Robin.

‘Gelukkig maar,’ zegt papa. ‘Ik vind drukken zo’n gek woord. Drukken, dat doe je op een deurbel.’

Daar moet Robin om lachen.

‘Ga je niet te hoog met je schommel?’ vraagt papa.

Zijn hoofd verdwijnt weer in de keuken.

‘Validon en Bommerkruit,’ zingt Robin. ‘Validon en Bommerkruit, Validon en Bommerkruit, die gingen samen poepen.’

De schommel gaat steeds hoger.

‘Validon en Bommerkruit, Validon en Bom-

merkruit, Validon en Bommerkruit, die gingen samen poepen.’

Het is een goeie schommel. Papa heeft grote glimmende haken in het plafond gedraaid. Aan die haken hangen de touwen en aan die touwen hangt de schommel. Papa is eerst zelf gaan schommelen. Dat ging goed. De schommel viel niet naar beneden. Toen mocht Robin.

‘Validon en Bommerkruit, Validon en Bommerkruit, Validon en Bommerkruit, die gingen samen poepen.’

Als het weer zomer wordt mag de schommel buiten. Aan de takken van de klimboom.

‘Validon en Bommerkruit,’ zingt Robin. ‘Validon en Bommerkruit, Validon en Bommerkruit, die poepten in de lucht.’

De schommel gaat nóg hoger. Ridders durven alles.

BAL

‘Papa,’ zegt Robin, ‘zullen we voetballen?’

‘Kijk eens naar buiten,’ zegt papa.

Robin kijkt naar buiten. Het lijkt alsof een heleboel grote kerels teilen water tegen het raam staan leeg te gooien – zo hard regent het. In de tuin staan grote plassen. Je kunt er misschien zwemmen, maar voetballen zeker niet.

‘Het regent zure appelen,’ zegt Robin.

‘En het waait als een gek,’ zegt mama.

Mama zit in de stoel naast de bank. Ze zit te breien. Ze breit iets kleins.

‘Maar ik wil zo graag voetballen,’ zegt Robin.

‘Ja,’ zegt papa. ‘Een fijn potje voetbal. Daar heb ik ook wel zin in. Misschien kunnen we heel rustig voetballen. Heel rustig voetballen, dat mag ook wel binnen. In de kamer.’

‘Goed zo, papa!’ roept Robin.

‘Toch?’ vraagt papa en hij kijkt naar mama.

Mama knikt.

‘Maar dan moet jij ook rustig doen,’ zegt ze tegen papa.

Papa haalt de bal.

‘Ik ben de keeper,’ zegt papa.

‘Wie is de beste keeper van de hele wereld, papa?’ vraagt Robin.

‘Ik,’ zegt papa. ‘Ik ben de beste keeper van de hele wereld. Let maar eens op.’

Papa legt de bal voor de voeten van Robin.

‘De bank is het doel,’ zegt papa.

Papa gaat voor de bank staan. Robin schopt tegen de bal. De bal rolt naar papa toe en papa raapt hem op.

‘Heebes!’

Hij rolt de bal terug naar Robin. Heel rustig. En Robin schopt weer. Robin schopt wel tien keer. Maar hij maakt geen doelpunt. Papa raapt de bal steeds op.

‘Tjee, papa!’ zegt Robin. ‘Jij bent echt de beste keeper van de hele wereld!’

‘Je moet meer in de hoeken mikken,’ zegt papa.

Hij wijst naar de twee hoeken van de bank.

‘Daar en daar... Dan wordt het moeilijker voor mij.’

Dat is een goed idee. Robin kijkt heel goed naar de hoek van de bank en hij schopt de bal naar die hoek. De bal gaat net naast de bank.

‘Mis,’ zegt Robin.

‘Maar het was een goed schot,’ zegt papa.

‘Waar is de bal nu gebleven?’

Papa gaat op zijn knieën zitten en kijkt onder

mama's stoel. 'Ik zie de bal niet,' moppert hij.

Robin ziet alleen nog maar de billen van papa, en de zolen van zijn sloffen. Dat is een grappig gezicht. Robin lacht naar mama en mama lacht naar Robin. En dan... ziet Robin de bal!

'Kom maar, papa,' zegt Robin. 'Ik heb de bal al.'

Papa komt achter de stoel vandaan. Robin loopt naar mama toe. Hij kan het niet geloven. Mama heeft de bal verstopt! Onder haar trui. Ha! Wat een goeie mop!

'Hier is-tie!' zegt Robin.

Hij tilt mama's trui op.

Maar daar is de bal niet. Mama heeft gewoon een héél erg dikke buik. Robin kijkt zó verbaasd naar de dikke buik, dat mama vreselijk moet lachen. En papa lacht mee.

'Waarom heb jij zo'n dikke buik, mama?' vraagt Robin.

'In die buik,' zegt mama, 'zit iets héél bijzonders.'

En dan... weet Robin het!

'Een baby'tje!!!' schreeuwt hij.

Mama knikt.

Robin wordt warm en woest en wild vanbinnen. Dat voelt hij. Hij is zó blij! Hij wil gaan dansen en springen en schreeuwen en in zijn speelgoedkast klimmen. Hij wil... Hij wil... Hij wil van alles, maar hij doet niks. Hij staat heel stil bij mama en legt zijn hand op haar dikke buik.

'Is het écht waar?' vraagt hij.

Mama knikt weer.

'Ik zie in jouw ogen,' zegt mama tegen Robin, 'een heel groot feest.'

En nu knikt Robin.

'Geef mama maar een kus,' zegt papa.

'Driekus!' roept Robin.

Papa komt erbij staan. Ze kussen elkaar, Robin en mama en papa. Alle drie tegelijk. Mondhoek op mondhoek, mondhoek op mondhoek, mondhoek op mondhoek. Hun kusjes passen precies op elkaar. Een driekus.

'We moeten gaan oefenen,' zegt papa, 'voor een vierkus.'

Robin rent naar de bank en pakt Knor.

'Knor was de baby,' zegt hij.

Ze kussen weer, Robin en mama en papa. En nu doet Knor ook mee. Knor is de baby. Ze kussen alle vier tegelijk. Mondhoek op mondhoek, mondhoek op mondhoek, mondhoek op varkensbekkie, varkensbekkie op mondhoek. Ze oefenen wel tien keer de vierkus.

Voor als het baby'tje er is.

HOOFD

Robin zit met mama in de bus. Mama gaat naar de stad, naar de vroedvrouw. En Robin mag mee.

De bus rijdt langs de weilanden. Het riet bij de slootjes ligt plat in de storm. Grijs wolken jagen als paarden door de lucht, alsof een vent met een grote zweep achter ze aan zit. De vogels hebben zich verstopt. Niemand weet waar. Dat is geheim. De koeien staan op stal. Het is koud in de wereld. Robin heeft een das om en een muts op.

Ook in de straten van de stad waait het hard. Het lange haar van mama wappert voor haar hoofd uit.

‘We moeten hard lopen,’ zegt mama. ‘Anders waait het haar van mijn hoofd af.’

Mama neemt grote stappen.

‘Wil je mijn muts op?’ vraagt Robin. ‘Dan kan je haar in mijn muts.’

Mama lacht.

‘Dank je, lieverd,’ zegt ze. ‘Het was een grapje.’

‘Dat dacht ik al,’ zegt Robin.

Hij neemt ook grote stappen. Ze lopen heel hard samen. Zo zijn ze snel bij de vroedvrouw.

In de wachtkamer zitten allemaal mevrouwen met dikke buiken. Ze lijken wel vriendinnen van elkaar, zo gezellig babbelen ze samen. Ze praten

over de baby's in hun buik en hoelang het nog duurt voor die geboren worden.

Robin bladert in een boekje. Het staat vol foto's van mevrouwen met een baby in hun buik. Ook ziet hij baby'tjes die al geboren zijn. Hij ziet baby'tjes in badjes, baby'tjes in bedjes, baby'tjes op paarden, baby'tjes op fietsen, baby'tjes in wagentjes, baby'tjes die hoog in de lucht worden gegooid... Alle baby'tjes lachen. Het is zeker fijn om een baby te zijn. Robin weet dat niet meer zo goed. Hij is het vergeten. Het is al lang geleden dat hij een baby was. Hij bladert in het boekje en luistert naar wat de vrouwen vertellen.

Mama babbelt het vrolijkst van allemaal. Dat snapt Robin wel. Want mama gaat winnen. Mama's baby komt al gauw, zegt ze.

‘Hoe vind jij dat?’ vraagt een mevrouw opeens aan Robin. ‘Dat je een broertje of een zusje krijgt?’ ‘Fijn,’ zegt Robin.

Dan zijn Robin en mama aan de beurt. Ze staan op en gaan de kamer van de vroedvrouw in.

Eerst kijkt de vroedvrouw naar de plas van mama. Die heeft mama in een flesje gedaan. De vroedvrouw houdt het flesje schuin en steekt een papiertje in de gele plas.